

Loukami zvolna tekla řeka, kolem modrého domu muminů tvořila zákrut a pak tekla dál k jiným místům s jinou drobotinou, která se podivovala, odkud teče.

„S těmi cestami a řekami je to zvláštní,“ uvažoval Čenich.

„Když je vidíme, jak kamsi spějí, dostáváme strašnou chuť být někde jinde. Provázet je a vidět, kde mají konec...“

Muminek zrovna dělal houpačku, když Čenich přišel domů.

„Ahoj,“ řekl Čenich. „Našel jsem úplně vlastní cestu. Vypadá nebezpečně.“

„Jak nebezpečně?“ zeptal se muminek.

„Skoro bych řekl, že zvlášť nebezpečně,“ odpověděl Čenich vážně.

„Tak to si s sebou musíme vzít obložené chlebíčky,“ odpověděl muminek. „A šťávu.“ Šel k oknu kuchyně a zavolal: „Haló, maminko! Budeme dnes jíst venku!“

